

Noapte de mai

Intellanima

E înc-o noapte-n luna mai
Când peste omeneasca fire
A pogorât de sus, din rai,
Ecou de îndumnezeire.

Rămâi cu mine până-n zori,
De întuneric nu ai teamă,
Căci corul de privighetori
Spre dragoste și zbor ne cheamă.

Sfioase sălcii se înclină
Spre-ale pârâului reci unde,
De-a lunii tainică lumină
Întreg zăvoiul se pătrunde.

Întinde luna brațe argintii
Și-adună notele ce cresc,
Să le împartă stelelor zglobii,
Pentru concertul lor ceresc.

Te uită cum, din glasul lor,
Privighetorile ridică-n cer
Trepte pe care urcă dorul-dor
Și visele ce nu mai pier.

Dar în zadar îmi întind mâna,
Căci singură mă aflu. Ai plecat.
După un nor se-ascunde luna
Și treptele se năruie... Păcat!